

Biuletyn Podatkowy

Szanowni Państwo,

Zachęcamy do lektury lutowego Biuletynu, w którym znaleźć można :

- Nieodpłatne świadczenie przychodem podlegającym opodatkowaniu podatkiem dochodowym od osób fizycznych? (ubezpieczenie dla organów statutowych, dodatkowe bonusy w ramach akcji podmiotów finansowych)
- Samochód jako urządzenie przemysłowe może rodzić obowiązek poboru podatku u źródła
- Moment poniesienia kosztu w opinii Naczelnego Sądu Administracyjnego
- Konsumpcja z klientem nie zawsze reprezentacją, a więc może konstytuować koszt podatkowy
- Dokumentowanie wywozu towarów w ramach eksportu pośredniego - istotne orzeczenie NSA
- Pożyczka od podmiotu gospodarczego może rodzić obowiązek zapłaty PCC?
- Oprogramowanie wraz z licencją i wsparciem nie stanowi dostawy towarów
- Nieodpłatne udostępnienie samochodu osobowego pracownikowi nie wymaga rozpoznania należnego podatku VAT

Wyrażamy nadzieję, że zaprezentowane informacje, stanowiska organów podatkowych okażą się dla Państwa pomocne, a być może przyczynią się do lepszego podatkowego rozliczenia transakcji. Pozostajemy do Państwa dyspozycji w razie potrzeby szerszego omówienia zasygnalizowanych zagadnień.

*W imieniu Spółki MBSP
Magdalena Bednarek – Sieradzka*

A: PODATEK DOCHODOWY OD OSÓB FIZYCZNYCH (PDOF)

UBEZPIECZENIE NIE ZAWSZE PRZYCHODEM

Naczelny Sąd Administracyjny w Warszawie w orzeczeniu z dnia 3 grudnia 2014 roku (II FSK 2984/14) odniósł się do kwestii przychodu z tytułu nieodpłatnych świadczeń. Przedmiotem sporu było ustalenie przychodu z tytułu objęcia ubezpieczeniem od odpowiedzialności cywilnej członków organów statutowych spółki, gdzie opłacającym składkę była spółka. "(...) Ze stanu faktycznego przyjętego przez sąd pierwszej instancji wynika natomiast, że wysokość składki ubezpieczeniowej zależeć będzie od oceny ryzyka ponieszonego przez Spółkę w związku z prowadzoną przez nią działalnością, a nie ilości osób objętych ochroną ubezpieczeniową. Ryzyko to urzeczywistnia się poprzez działanie bądź zaniechanie członków zarządu, rady nadzorczej i jej dyrektorów, czyli osób które prowadzą jej sprawy i podejmują istotne decyzje. Jako że ubezpieczenie obejmować miałyby także odpowiedzialność odszkodowawczą Spółki za błędne działania, bądź zaniechania wspomnianych osób, część składki przypadłaby również na samą Spółkę, jako podmiot ubezpieczony. Ponadto, jak słusznie zauważył sąd pierwszej instancji, "objęcie ochroną ubezpieczeniową osób pełniących w jej strukturze różne funkcje oznacza, że osoby te mają różny zakres obowiązków, uprawnień decyzyjnych i odpowiedzialności, co powoduje, iż różne jest też prawdopodobieństwo, czy też możliwość spowodowania przez nie zdarzenia rodzącego obowiązek odszkodowawczy" (s. 11 uzasadnienia wyroku). **Wobec tego, skoro zakres ich odpowiedzialności jest różny, nie można ustalić przypadającej na poszczególne osoby części składki ubezpieczeniowej, stosując prosty algorytm dzielenia. Udzielona im ochrona nie jest bowiem równa, w konsekwencji czego nie są równe także przypadające na nie części składki ubezpieczeniowej.** Przypomnieć wypada, że w świetle wspomnianego orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego, art. 12 ust. 1 w związku z art. 11 ust. 1 oraz art. 12 ust. 3 w zw. z art. 11 ust. 2-2b u.p.d.o.f. rozumieć należy w ten sposób, że pojęcie "inne nieodpłatne świadczenie" oznacza przysporzenie majątkowe o indywidualnie określonej wartości. Skoro nie ma możliwości określenia wysokości przychodu przypadającego na każdą z ubezpieczonych osób (odpowiadającego określonej części składki ubezpieczeniowej), zgodzić się należy z sądem pierwszej instancji, że nie może być on uwzględniony w podstawie opodatkowania, a w konsekwencji opodatkowany. W motywach skargi kasacyjnej nie przedstawiono żadnych przekonujących argumentów na poparcie zasadności podniesionego w niej zarzutu naruszenia przepisów prawa materialnego. Minister Finansów wskazał, że w świetle orzecznictwa Naczelnego Sądu Administracyjnego "okoliczność, że umowa ubezpieczenia nie wymienia imiennie konkretnych osób, nie sprawia, iż nie jest możliwe ustalenie tych osób" (uchwała całej Izby Finansowej Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 24 października 2011 r., sygn. akt II FPS 7/10). Rzecz w tym, że każdorazowe ustalenie kręgu osób ubezpieczonych - to znaczy zidentyfikowanie członków zarządu i rady nadzorczej Spółki oraz osób zatrudnionych przez nią na stanowiskach dyrektorów - nie powinno nastęrczać problemów. Istotą sporu jest natomiast możliwość ustalenia przypadającej na każdego z ubezpieczonych wartości nieodpłatnego świadczenia w postaci ubezpieczenia.

Wartość świadczenia musi mieć wymiar indywidualny, tj. umożliwiającą określenie wartości świadczenia przypadającej na daną osobę

czenia dla ustalenia wysokości przypadającej na nie składki, nie mniej jednak "koszt składek z tytułu ubezpieczenia tych osób od odpowiedzialności cywilnej, zaliczyć należy do ich przychodów" (s. 7 skargi kasacyjnej). Nie sprecyzował przy tym, w jaki sposób koszt ten należałoby ustalić"

ŚWIADCZENIA OD PODMIOTÓW FINANSOWYCH W KONTEKŚCIE NOWEGO art. 30 ust. 4b USTAWY O PDOF

W interpretacji IBPBI/1/415-836/14/JP z dnia 8 stycznia 2015 roku Dyrektor Izby Skarbowej w Katowicach odniósł się do kwestii skutków podatkowych udostępnienia, w ramach akcji promocyjnej Banku, wybranym jego klientom kodów pozwalających na nieodpłatne lub częściowo odpłatne nabycie programu komputerowego od osoby trzeciej współpracującej z Bankiem. Jak wynika z wniosku będącego następnie przedmiotem interpretacji, cechą przeprowadzanych promocji będzie to, że wybrany klient w związku z aktywnym nabywaniem usług bankowych (np. zawarcie umowy lokaty terminowej, korzystanie z karty kredytowej, zaciągnięcie kredytu lub pożyczki), uzyska od Banku bon lub kod uprawniający do nabycia określonego świadczenia od podmiotu trzeciego nieodpłatnie albo za cenę niższą niż zwykle oferowana (tzn. z rabatem). Za każdym razem skorzystanie z bonu lub kodu będzie dobrowolne. Roszczenie o wydanie świadczenia powstanie na skutek prawidłowego (zgodnego z zasadami promocji) wykorzystania bonu lub kodu, np. samodzielnego zalogowania się na stronę dostawcy – podmiotu trzeciego i wprowadzenie kodu alfanumerycznego podanego w otrzymanym od Banku bonie/kuponie. Czy zatem taka akcja promocyjna może wywoływać jakieś skutki podatkowe dla Banku, jako płatnika podatku dochodowego od osób fizycznych? Organ podatkowy wskazał: "W dniu 1 stycznia 2015 r. wszedł w życie art. 30 ust. 1 pkt 4b ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych (...). Zgodnie z tym przepisem z tytułu świadczeń otrzymanych od banków, spółdzielczych kas oszczędnościowo-kredytowych lub instytucji finansowych w rozumieniu odrębnych przepisów, w związku z promocjami oferowanymi przez te podmioty pobiera się zryczałtowany podatek dochodowy w wysokości 19% świadczenia. (...) świadczenie otrzymywane przez klientów Banku w postaci bonów towarowych umożliwiających dokonanie zakupu u wybranych producentów i sprzedawców jest – świadczeniem nieodpłatnym spełniającym przesłanki pozwalające uwzględnić je w przychodzie podatnika – klienta Banku. (...) przekazanie bonów towarowych klientowi Banku stanowi realne przysporzenie majątkowe klienta Banku, którego efekt jest uchwytany w jego majątku. Otrzymane bony towarowe pozwolą bowiem klientowi dokonać zakupu u wybranych producentów i sprzedawców bez angażowania własnych środków finansowych. **Otrzymując bony klient otrzymuje określoną wartość pieniężną, dzięki której może dokonać określonego nabycia (zakupu). To czy istotnie nastąpi nabycie zależy od woli klienta. To jednak nie przesądza o braku powstania przychodu podatkowego z tytułu otrzymanych bonów towarowych.** Od woli klienta zależy bowiem także przyjęcie wskazanego świadczenia (bonu) od Banku. Jeśli klient je przyjmuje to automatycznie godzi się na przekazanie mu nieodpłatnie od Banku określonego świadczenia (...). Co do zasady świadczenia w ramach takich akcji przekazywane są świadczeniobiorcom nieodpłatnie. Oczywiście rzeczą jest, że świadczeniodawca (organizator promocji) tak organizuje swoją działalność, aby móc ze sprzedaży swoich usług czy towarów sfinansować taką akcję promocyjną. W tym kontekście naturalnym jest, że Bank musi wkalkulować koszty akcji promocyjnych w wartość odsetek i prowizji bankowych przez siebie stosowanych. Z tego jednakże nie można wywodzić, że do określonej grupy klientów – do której akcja promocyjna jest skierowana – przekazywane świadczenia w ramach tej akcji są otrzymywane odpłatnie. O odpłatności (lub częściowej odpłatności) można byłoby mówić wówczas, gdyby dla klientów biorących udział w akcji promocyjnej Bank stosował w związku z tą akcją wyższe – niż do pozostałych klientów – kwoty odsetek czy prowizji. Z opisu zdarzenia przyszłego jednakże to nie wynika. Reasumując, w opisanym zdarzeniu przyszłym powstaje przychód z nieodpłatnych świadczeń. W konsekwencji na Banku będą ciążyły obowiązki płatnika".

B: PODATEK DOCHODOWY OD OSÓB PRAWNYCH (PDOP)

PODATEK U ŹRÓDŁA OD SAMOCHODU

Skład orzekający Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu w orzeczeniu z dnia 5 czerwca 2013 roku (I SA/Wr 399/13) uznał, że przepis art. 21 ust. 1 pkt 1 ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych w sposób jednoznaczny wskazuje, że urządzeniem przemysłowym jest także środek transportu i określa stawkę zryczałtowanego podatku, jaki podmiot wypłacający należności z tytułu użytkowania urządzenia przemysłowego, także środka transportu zobowiązany jest pobrać. Sąd wskazał, że "(...) podmioty nie mające siedziby na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej które uzyskują na tym terytorium przychody z tytułu użytkowania lub prawa do użytkowania urządzenia przemysłowego, w tym także środka transportu objęte są ograniczonym obowiązkiem podatkowym od tych przychodów. Podmioty te zobowiązane są do zapłaty zryczałtowanego podatku dochodowego wynoszącego 20% uzyskanego przychodu, jeśli umowa o unikaniu podwójnego opodatkowania zawarte przez Rzeczpospolitą Polską z Państwem w którym podmiot uzyskujący przychody ma siedzibę (w niniejszej sprawie Holandia) nie stanowi inaczej. Podatek zryczałtowany pobiera podmiot dokonujący wypłaty należności. (...) Jeśli Konwencja nie definiuje pojęcia urządzenie przemysłowe, to zgodnie z jej art. 3 ust. 2, należy zastosować przepis art. 21 ust. 1 pkt 1 u.p.d.o.p. w którym ustawodawca określił, że urządzeniami przemysłowymi są także środki transportu w rozumieniu powołanej wyżej ustawy, tym samym środki transportu są urządzeniami przemysłowymi w rozumieniu Konwencji." Jeśli zatem umowa o unikaniu podwójnego opodatkowania nie stanowi inaczej, polski podatnik dokonujący wypłaty wynagrodzenia podmiotowi zagranicznemu z tytułu korzystania z samochodu, zdaniem składu orzekającego, powinien pobrać podatek u źródła.

DATA PONIESIENIA KOSZTU W OPINII NACZELNEGO SĄDU ADMINISTRACYJNEGO

W opinii NSA „dokonując (...) wykładni art. 15 ust. 4e updop trzeba mieć przede wszystkim na uwadze, że wprowadzono w nim zapis, na podstawie którego koszt traktowany jest na zasadzie memoriałowej. Ustawodawca więc w sposób nie budzący wątpliwości określił moment poniesienia kosztu. Nie będzie nim więc dzień wystawienia faktury – jak to przyjęto w rozstrzygnięciu interpretacyjnym i zaakceptowanym przez WSA w Gliwicach wyroku, lecz będzie nim dzień, na który ujęto koszt w księgach rachunkowych, tj. dzień, w którym zaksięgowano na podstawie otrzymanej faktury (rachunku) albo innego dowodu w razie jej braku". Tak uznał NSA w roku 2010 w orzeczeniu II FSK 942/09. Zaś w wyroku II FSK 1440/09 konsekwentnie wskazał, że "(stosownie do treści art. 15 ust. 1 (zdanie drugie) u.p.d.o.p. koszty poniesione w walutach obcych powinny zostać przeliczone na złote według kursu średniego ogłoszonego przez NBP z ostatniego dnia roboczego poprzedzającego dzień zaksięgowania faktury lub innego dowodu."

KONSUMPCJA KOSZTEM PODATKOWYM

W dniu 12 grudnia 2014 r. Dyrektor Izby Skarbowej w Katowicach wydał interpretację indywidualną (sygn. IBPBI/1/415-1075/14/ESZ) dotyczącą możliwości zaliczenia do kosztów podatkowych wydatków na usługi gastronomiczne, w tym dotyczące napojów alkoholowych podawanych podczas spotkań biznesowych. Organ podatkowy uznał, że tego rodzaju koszty mogą być kwalifikowane do kosztów podatkowych. Jak czytamy w uzasadnieniu: "(...) wymienienie w przepisach podatkowych jako przykładowych kosztów reprezentacji, tj. wydatków na usługi gastronomiczne, zakup żywności oraz napojów, w tym alkoholowych, nie oznacza, że wydatki tego rodzaju zawsze muszą zostać wyłączone z kosztów uzyskania przychodów (...). Za wydatki na zakup żywności, napojów i usług gastronomicznych, wyłączone z kosztów uzyskania przychodów (...) należy uznać te, których wyłącznym bądź dominującym celem jest stworzenie pewnego wizerunku podatnika, stworzenie dobrego obrazu jego firmy, czy działalności, wykreowanie pozytywnych relacji z uczestnikami takich spotkań. Poniesione wydatki (...) muszą być poniesione w celu osiągnięcia przychodów lub zachowania albo zabezpieczenia źródła przychodów. Nie pozostają zatem w jakimkolwiek związku z przychodami podatnika wydatki np. na „obiady dla rodziny”, „fundowane przyjęcia dla znajomych”, „na usługi rozrywkowe". (...) W związku z prowadzoną działalnością Wnioskodawca organizuje spotkania z obecnymi i potencjalnymi kontrahentami, w siedzibie Kancelarii oraz poza nią, w różnych regionach kraju. Na spotkaniach podawane są poczęstunki oraz napoje, w tym alkoholowe, które finansuje Wnioskodawca. Mając powyższe na względzie stwierdzić należy, że (...) , nie podlegają wykluczeniu z kosztów uzyskania przychodów ponoszone przez Wnioskodawcę wydatki na drobne poczęstunki (np. ciastka, paluszki, kanapki), napoje (np. kawa, herbata, woda mineralna, soki, zwyczajowo podawane napoje alkoholowe i bezalkoholowe), a także posiłki (np. obiady, lunchy, kolacje), niezależnie od miejsca ich podawania (w siedzibie podatnika, poza nią), podawane obecnym i potencjalnym kontrahentom podczas wskazanych we wniosku spotkań biznesowych, mających na celu szczegółowe omówienie warunków świadczonych usług, postępu bieżących prac, czy też przyszłych wspólnych projektów, z których Wnioskodawca będzie czerpać przychód w postaci wynagrodzenia za świadczone usługi prawne. W konsekwencji wydatki te, jako związane z (mające na celu) uzyskiwaniem(e) przychodów z prowadzonej działalności gospodarczej, mogą stanowić koszty uzyskania przychodów tej działalności. Należy jednak pamiętać, że spotkania z obecnymi i potencjalnymi kontrahentami nie mogą mieć czysto konsumpcyjnego, czy rozrywkowego charakteru, a wydatki nie powinny wykraczać poza główny cel spotkania, jakim jest wzmocnienie relacji z kontrahentami i partnerami biznesowymi, omówienie warunków świadczonych usług, nawiązanie kontaktów biznesowych oraz prowadzenie rozmów biznesowych. Ponadto zapraszając kontrahenta, bądź potencjalnego kontrahenta na spotkania biznesowe do restauracji cieszących się uznaną renomą i zapewniających odpowiedni poziom usług należy również mieć na uwadze, aby celem takiego spotkania, nie była chęć okazania przepychu, stworzenia pozytywnego wizerunku Wnioskodawcy oraz prowadzonej przez niego działalności gospodarczej."

Spotkania z obecnymi i potencjalnymi kontrahentami nie mogą mieć czysto konsumpcyjnego, czy rozrywkowego charakteru, a wydatki nie powinny wykraczać poza główny cel spotkania, jakim jest wzmocnienie relacji z kontrahentami i partnerami biznesowymi .

C: PODATEK OD TOWARÓW I USŁUG (VAT)

DOKUMENTOWANIE EKSPORTU TOWARÓW

Naczelny Sąd Administracyjny w Warszawie w orzeczeniu z dnia 4 czerwca 2013 r. I FSK 974/12 potwierdził uprawnienie eksportera do stosowania zerowej stawki podatku od towarów i usług w przypadku posiadania kopii dokumentu wygenerowanego przez System Kontroli Eksportu. *"Jeżeli w systemie ECS (System Kontroli Eksportu) potwierdzenie wywozu towarów poza terytorium Wspólnoty odbywa się za pomocą elektronicznego komunikatu IE599 - podpisywanego przez system ECS przy użyciu klucza do bezpiecznej transmisji danych, który to komunikat dokumentuje czynność łatwą przez organy celne do zweryfikowania, to jego kopię może stanowić każdy rodzaj dokumentu, który by wiernie odzwierciedlał treść oryginału. Treść przepisów u.p.t.u., nie sprzeciwia się bowiem temu, aby był to dokument zapisany zarówno w formie papierowej, jak i w formie elektronicznej. Ponadto, jeśli celem ECS jest m.in. zapewnienie przejrzystości i weryfikowalności przeprowadzanych operacji celnych, to organ mający jakiegokolwiek wątpliwości co do treści otrzymanych dokumentów, czy też podejrzeń co do fikcyjności transakcji ma narzędzia służące do weryfikacji uzyskanych od podatnika danych. Tym samym może w łatwy sposób zbadać, czy nadesłany wydruk, kserokopia, czy nadesłany plik jest kopią oryginalnego komunikatu IE599. W tych warunkach nakładanie na podatnika obowiązku niejako "ponownego" potwierdzenia autentyczności wydawanych dokumentów nie znajduje oparcia w treści przepisów u.p.t.u. i stoi w sprzeczności z założeniami ECS."* Warto pamiętać o tym orzeczeniu, zwłaszcza wówczas, gdy podatnik dokonuje tak zwanego eksportu pośredniego (to jest gdy to nabywca towarów organizuje jego wysyłkę).

CZY ORZECZENIE NSA MOŻE MIEĆ WPŁYW NA ZMIANĘ W PRAKTYCE PODATKOWEJ ZWIĄZANEJ Z POŻYCZKAMI?

Wydaje się, że dotąd organy podatkowe oraz sądy dość jednolicie podchodziły do kwestii pożyczek udzielonych przez przedsiębiorcę innemu podmiotowi gospodarczemu. Uznawano, że udzielenie takiej pożyczki przez podatnika podatku VAT nie wymaga rozpoznania podatku od czynności cywilnoprawnych, jako że skutki takiej pożyczki odnoszone są w rozliczeniach podatku VAT (odsetki jako podstawa czynności zwolnionych z VAT). Tymczasem Naczelny Sąd Administracyjny w Warszawie w wyroku z dnia 22 stycznia 2015 roku, II FSK 3090/12 orzekł że przedsiębiorca, zaciągający pożyczkę w innej firmie, musi w ciągu 14 dni zapłacić 2 proc. podatku (PCC), chyba że pożyczkodawca zawodowo trudni się ich udzielaniem. Ciekawi jesteśmy uzasadnienia tego orzeczenia, zwłaszcza w kontekście sformułowania o zawodowym trudnieniu się udzielaniem pożyczek. Czy jeśli one są udzielane sporadycznie, a przedmiot działalności nie wyszczególnia tego rodzaju aktywności, oznaczać będzie obowiązek zapłaty PCC przez pożyczkobiorcę, a tym samym wyłączenie spod ustawy o VAT odsetek od takiej pożyczki?

OPROGRAMOWANIE WRAZ Z LICENCJĄ I WSPARCIEM

Nabycie programu komputerowego z licencją, pomocą przy instalacji i zapewnionym stałym wsparciem technicznym nie jest dostawą towarów w rozumieniu ustawy o podatku od towarów i usług. Tak orzekł Naczelny Sąd Administracyjny w Warszawie w wyroku I FSK 1968/13 z dnia 15 stycznia 2015 r.

UDOSTĘPNIENIE SAMOCHODU SŁUŻBOWEGO DO CELÓW PRYWATNYCH PRACOWNIKA NIE PODLEGA OPODATKOWANIU W ZAKRESIE VAT

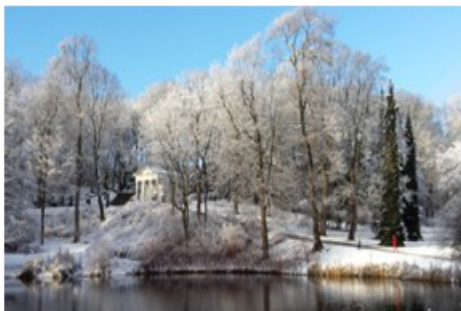
Wprowadzenie do ustawy o PODOF przepisów regulujących sposób ustalania przychodu pracownika z tytułu nieodpłatnego używania służbowego samochodu do celów prywatnych pozostaje bez wpływu na rozliczenia w zakresie podatku VAT. Dla celów VAT nieodpłatne udostępnienie pracownikowi do celów prywatnych samochodu służbowego rozliczane jest na tych samych zasadach, jak dotychczas, tj. jak w 2014 r. Obowiązek wykazania VAT należnego nie wystąpi w przypadku używania samochodu służbowego do celów prywatnych pracowników podatnika, jeżeli podatnikowi przysługiwało - w całości lub w części - prawo do odliczenia 50% kwoty VAT (na mocy art. 86a ust. 1 ww ustawy o VAT w brzmieniu obowiązującym od 1 kwietnia 2014 roku. Stanowi o tym przepis art. 8 ust. 5 ustawy o podatku od towarów i usług, który mówi, że przepis ust. 2 pkt 1 (art. 8 ustawy o VAT, czyli ten mówiący o udostępnianiu pracownikowi części majątku pracodawcy do wykorzystywania do celów prywatnych) nie ma zastosowania w przypadku użycia pojazdów samochodowych do celów innych niż działalność gospodarcza podatnika, jeżeli podatnikowi przysługiwało, w całości lub w części, prawo do obniżenia kwoty podatku należnego o kwotę podatku naliczonego, obliczoną zgodnie z art. 86a ust. 1, z tytułu: 1) nabycia, importu lub wytworzenia tych pojazdów lub 2) nabycia, importu lub wytworzenia części składowych do tych pojazdów, jeżeli z tytułu nabycia, importu lub wytworzenia tych pojazdów podatnikowi nie przysługiwało prawo do obniżenia kwoty podatku należnego o kwotę podatku naliczonego. W przypadku, o którym mowa była powyżej, za nabycie towarów uznaje się również przyjęcie ich w używanie na podstawie umowy najmu, dzierżawy, leasingu lub innej umowy o podobnym charakterze. Tak więc zarówno nieodpłatne udostępnienie dla celów prywatnych samochodów osobowych, nabytych, w szerokim tego słowa znaczeniu, po 1 kwietnia 2014 roku, jak i tych nabytych przed 1 kwietnia 2014 nie wymaga rozpoznania należnego podatku VAT. Aczkolwiek inna jest podstawa prawna tego swoistego rodzaju "zwolnienia". Bo w odniesieniu do samochodów "po 1.04.2014" mówi o tym bezpośrednio ustawa o VAT (art. 8 ust.5) a w odniesieniu do tych "z przed 01.04.2014" ustawa zmieniająca ustawę o VAT (ustawa z dnia 7 lutego 2014 roku w przepisach przejściowych - art.7).

Nie podlega opodatkowaniu nieodpłatne udostępnienie samochodu, w stosunku do którego przysługiwało jedynie częściowe prawo odliczenia podatku VAT.

DANE DO KONTAKTU

Magdalena Bednarek-Sieradzka
Doradca podatkowy
Nr wpisu: 09760
tel. +48 (22) 830 96 00
+48 513 008 582
magdalena.bednarek-sieradzka@mbsp.pl

Informacje o spółce :

MBSP Sp. z o.o.
SPÓŁKA DORADZTWA PODATKOWEGO
e-mail: mbsp@mbsp.pl

ul. Chałubińskiego 8,
00-613 Warszawa
Kapitał zakładowy 40.000,-złotych

NIP 7010191809
REGON 141936420

Sąd Rejonowy dla m.st. Warszawy, XII Wydział Gospodarczy
KRS 0000333055

Niniejszy Biuletyn ma charakter wyłącznie informacyjny i nie stanowi porady prawnej, konsultacji prawnej lub opinii prawnej, ani nie może być traktowany jako świadczenie pomocy prawnej w jakiegokolwiek formie. W szczególności autor nie doradza zachowań zgodnych, bądź niezgodnych z treścią wpisu, informując, że podjęcie lub zaniechanie działań w indywidualnej sprawie uzależnione jest od oceny stanu faktycznego oraz prawnego dotyczącego tej sprawy.